

i Udvalget er overvejende Stemning for Bestemmelsen om de 22 Aar i Modsætning til de 25. For mig er det ikke noget Kardinalpunkt i nogen som helst Henseende. Hvis Udvalget hellere vil have 25 end 22 Aar, ser jeg ikke, at der sker nogen som helst Skade ved da at følge det nuværende Mindretal, men jeg ser ingen Grund til nu at følge Mindretallet i Modsætning til Flertallet. Det er min Bestræbelse, naar der ikke foreligger bestemte Grunde, der hindre mig i at give min Tilslutning, at følge andres Ønsker saa vidt og saa langt, jeg kan. Jeg tror for øvrigt, at det er fuldt forsvarligt i dette Tilfælde at gaa ned til 22-Aars Alderen.

Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 4, som jeg strejfedede før, kan jeg ganske slutte mig til den Henstilling, der kom fra det ærede Medlem fra Aalborg (N. C. Christensen) til Mindretallet om at dele Ændringsforslaget. Det kan gøres endnu i Dag ved at forlange delt Afstemning, men det kan ogsaa gøres ved at tage Ændringsforslaget tilbage og ved 3die Behandling stille Forslag om, at kun de, der ikke ved egne Midler kunne komme i Besiddelse af et Fartøj, kunne komme i Betragtning. Jeg er enig med det ærede Medlem fra Aalborg i, at en saadan Bestemmelse kunde indføjes. Nødvendig er den ikke, men der er lige saa god Grund til at indføje den som adskillige andre af de Bestemmelser, som her indføjes i Kraft af Ændringsforslagslisten. Jeg skal derfor henstille til Mindretallet enten at foranledige Afstemningen over Ændringsforslaget delt eller at tage det tilbage for ved tredje Behandling at præsentere os den sidste Del om Udelukkelse af dem, som ved egne Midler kunne klare sig og derfor ikke have behov at søge Statslaan.

Ordføreren (Frederiksen): Det ærede Medlem fra Vinderup (A. Andersen) rettede et Spørgsmaal til mig, som det forekom mig, han begrundede paa et af ham stillet Forslag. Jeg kender ikke det Forslag, som han hentydede til, men vil blot sige, at naar der i Lovens § 4 staar, at Medlemmerne skulle være ulykkesforsikrede, er det en Selvfølge, at det er Meningen, at de ikke alene skulle være det, naar de danne Laaneforeningen, men ogsaa i den Tid, Foreningen eksisterer, saa længe de ere Medlemmer af den. Naar de ikke ere det — og jeg ved nok, at dette finder Sted adskillige Steder —, er det vist en Omgaaelse af det, der har været baade Regeringens og Rigsdagens Mening

med at vedtage en saadan Bestemmelse i den hidtil gældende Lov.

Ingvård Jensen: Jeg vil blot takke den ærede Ordfører for hans velvillige Udtalelser med Hensyn til Nedsættelsen af Laaneværdien. Den højtærede Minister udtalte sig ikke saa velvilligt, men det kan maaske ogsaa være fornuftigt at begynde med at sige Nej og ende med at sige Ja. Naar blot Enden bliver god, er alting godt.

I øvrigt synes jeg, der kunde være nogen Rimelighed for at faa en Smule Oplysning om, hvad Udbyttet har været af den 5aarige Virksomhed for det Vesterhavsfiskeri, som man er saa opsat paa at faa støttet fremfor andet Fiskeri. Jeg har ogsaa haft Sympatier i Retning af at faa udnyttet de store og rige Fiskerier i Vesterhavet, men jeg har betragtet det som givet, at saa snart Fiskerne kom ud paa dette Hav med det rige Fiskeri, skulde Udbyttet blive saa rigeligt, at der ikke kunde være Tvivl om, at Fiskerieroverre kunde betale baade Renter og Afdrag af de Laan, de have faaet. Men det viser sig, at det ikke har været Tilfældet, og hvad er Grunden til det? Er Fiskeriet derude blevet ringere, end det har været? Jeg synes, at naar man fastholder, at netop dette Fiskeri fremfor noget andet skal opmuntres og ophjælpes, bør man have en Redegørelse for, at der foreligger noget saa positivt godt og stort, at det var rigtigt at understøtte det i Modsætning til andre Fiskerier, som jeg synes, der kunde være lige saa god Grund til at støtte.

A. Andersen: Ordføreren udtalte, at det var Meningen, at Medlemmerne af Laaneforeningerne skulde være ulykkesforsikrede og siden efter blive staaende i Forsikringen. Nu kunde jeg have Lyst til at spørge den ærede Ordfører igen: Hvorfor skulde de blive ved med at være ulykkesforsikrede? Er det, fordi der deri ligger en Garanti for Statskassen overfor Laaneforeningen, og fordi denne skal have en Garanti overfor de Medlemmer, der modtage Laan? Har det været Forudsætningen for, at denne Bestemmelse kom til at staa i den første Lov om Fiskerilaaneforeninger?

Ordføreren (Frederiksen): Ja, det har været den Rigsdags Mening, som vedtog Loven i 1904, at det var en større Garanti overfor Staten, at samtlige Medlemmer af Laaneforeningen var ulykkesforsikrede,